◀ కొత్త రచయితలు

లవ్ స్టోరీ

మనసులో మాట

ఆ రోజు సోమవారం. సమయం పదకొండు దాటింది. బ్యాంకింగ్ హాల్ కిట కిటలాడుతోంది. సోమవారం, శనివారం అంటే మాకెప్పుడూ భయమే! శలవు పెట్టే ఉద్యోగస్తుల సంఖ్య ఆ రోజుల్లో ఎక్కువగా వుంటుంది. తరువాత రోజు ఆదివారం కాబట్టి శనివారం, ఆదివారం తరువాత వస్తుంది కాబట్టి సోమవారం బ్యాంకుకు వచ్చే వాళ్ళ సంఖ్య ఎక్కువగా వుంటుంది. వీటకి తోడు ఆ రోజు నెలలో వచ్చే మొదటి సోమవారం. చాలా హడావుడిగా, గోల గోలగా వుంది.

పది గంటలకు సీట్లో కూర్చున్న వాణ్ణి తలెత్తకుండా సంతకాలు పెడుతూనే వున్నాను. అయినా తరగడం లేదు. నా టేబుల్ చుట్టూ అరడజను మంది నిలుచుని, మరో ముగ్గురు కూర్చుని వున్నారు. నేనెవర్నీ గమనించే స్థితిలో లేను. వచ్చిన వాళ్ళ పనులు తెలుసుకుని, వాళ్ళకు కావలసిన వివరాలు చెప్తూ సంతకాలు పెడుతూనే వున్నాను.

పన్నెండు దాటింది. హాల్లో జనం కాస్త తగ్గారు. నా టేబుల్ దగ్గర కూడా జనం తగ్గారు. ఒకామె మాత్రం కూర్చుని వున్నట్టు గమనించాను. ఆవిడెవరా అన్న కుతూహలం కలగలేదు. నా పని చేస్తూనే “ఏం కావాలి మేడం?” అన్నాను. సమాధానం రాలేదు. అంతలో డ్రాఫ్టుల పుస్తకం వచ్చింది. అందులో ఇరవై డ్రాఫ్టులకు తక్కువ కాకుండా వున్నాయి. అవి పూర్తిచేసి మళ్ళీ అదే ప్రశ్న వేశాను. అయినా సమాధానం రాలేదు.

అప్పుడు చూశాను “న...ర్మ...ద”ను.

* * *

నర్మద రాక ఉరుము లేకుండా వచ్చిన మెరుపు కాదు. ఉరుము అనే ఉత్తరం నెల రోజుల క్రితమే వచ్చింది. పిచ్చి పిచ్చిగా వ్రాసిన ఆ ఉత్తరానికి జవాబు ఇవ్వాలనిపించలేదు. ఇవ్వలేదు. ఇలా మెరుపులా తనే వచ్చేస్తుందని ఊహించినట్లయితే వెంటనే ఉత్తరం వ్రాసేవాణ్ణి. ఇలా సాగుతున్న నా ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగించింది నర్మద.

“కాకినాడ నుండి విజయనగరం వెళ్ళాల్సిన దాన్ని యిక్కడ దిగిపోయాను” అంది.

“ఊ...” అన్నాను, టేబుల్ మీద పెట్టిన చెక్కుల మీద సంతకాలు పెడుతూ.

“ఈ రోజు నేనిక్కడే వుండిపోతున్నాను” నవ్వుతూ అన్నది నర్మద.

“ఆ!” అన్నాను.

గుండె ఝల్లుమంది. ముఖం అంతా చెమట పట్టేసింది. చేతిలో పెన్నును టేబుల్ మీద పడేసి, జేబురుమాలుతో ముఖం తుడుచుకుని “రాజమ్మా...రెండు కాఫీ పట్రా...అలాగే రెండు గ్లాసులతో మంచినీళ్ళు కూడా...” అని కేకవేసి, నర్మదను చూస్తూ వుండిపోయాను.

“ఏమిటి నువ్ చెప్పేది?” అనడిగాను అనుమాన నివృత్తికోసం.

“అవును నేనీరోజు ఇక్కడే వుండి, రేపు విజయనగరం వెళ్తాను” అంది, కుర్చీ మరి కాస్త దగ్గరగా జరుపుకుంటూ!

* * *

నర్మద ఉత్తరం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

ప్రియమైన నీకు,

ఈ చేతివ్రాత చూసి కొన్ని యుగాలయి నట్లుంది కదూ! అవును. మూడు సంవత్సరాలంటే తక్కువేం కాదు. ఇంతకీ గుర్తుపట్టేవా? నేను ‘నర్మద’ను.

ఈ మధ్య నేను, మా ఆయన మీ ఊరు వచ్చి కొన్నాళ్ళు వుండవలసి వచ్చింది. అప్పుడే నీ గూర్చి వాకబు చేశాను. ఉద్యోగరీత్యా ఈ ఊళ్ళోనే వుంటున్నట్టు తెలిసింది. వెంటనే వచ్చేద్దామనుకున్నాను. కాని అప్పటికే మా వారి శలవు అయిపోయిన కారణంగా తిరిగి వెళ్ళిపోవలసి వచ్చింది.

మన పరిచయం అయిన తొలి క్షణంలోనే ప్రేమించేశాను నిన్ను. అయితే నీవు పెట్టిన షరతు లన్నింటికీ ఎందుకు ఒప్పుకున్నానో తెలుసా, ‘ప్చ్... ఈ షరతులెన్నాళ్ళుంటాయిలే’ అనుకున్నాను కాబట్టి. అంతేగాని వాటిని పట్టుకుని వ్రేళ్ళాడతా వనుకోలేదు.

మన పరిచయం స్నేహం వద్ద ఆగాలని, ‘ప్రేమ- పెళ్ళి’ వంటి వాటికి అవకాశం ఇవ్వకూడదన్నది మన మధ్య కుదిరిన ఒప్పందం. కాని వాటి ప్రసక్తి రాక తప్పలేదు. నీవు నీ పట్టుదలతో నా ప్రేమని నిరాకరించావు. అప్పట్లో నీకింకా ఉద్యోగం లేక పోవడంవలన మా యింట్లో పోరు భరించలేక నిన్ను ఒప్పించలేక నేను మా బావతో పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను.

కాని మనసారా నిన్ను ప్రేమించిన నేను నీ తలపులను దూరం చేసుకోలేకపోతున్నాను. నీతో తనివితీరా మాట్లాడాలని, నీతో కొన్ని రోజులైనా గడపాలని, నిన్ను నా ఒడిలోకి చేర్చుకోవాలని, నిన్ను నా వాడిగా చేసుకోవాలని నా మనసు పదే పదే కోరుకుంటోంది.

అందుకే...అందుకే...వచ్చేస్తున్నాను.

కనీసం ఒక్క రోజు...అంటే 24 గంటలు.. నీతో వుండనీయవా ప్రియా?

నీ
నర్మద

* * *

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది. ‘ఏం చెయ్యాలిప్పుడు?’

‘ఈమెకెలా నచ్చచెప్పాలి?’ మెదడు పని చెయ్యడం మానేసింది.

అంతలో రాజమ్మ కాఫీ పట్టుకుని వచ్చింది.

వేడి వేడి కాఫీ గొంతు దిగుతూంటే మెదడుకు చురుకుదనం వస్తున్నట్లయింది. మళ్ళీ ఆలోచనలు ప్రారంభమయ్యాయి, ‘అవును...అలా చేస్తే, బావుంటుంది’ ఒక నిశ్చయానికి వచ్చాను.

“చూడు నర్మదా...ఇప్పుడు నాకు మాట్లాడ్డానికి క్కూడా తీరిక లేదు. ఈ రోజు సోమవారం కదా! చాలా రష్‌గా వుంటుంది. యిక్కడేం మాట్లాడగలం చెప్పు?...ఆ...ఒక పని చెయ్యి...నేను తొందరగా పని ముగించుకుని సాయంత్రం నాలుగయ్యే సరికి బీచ్‌కి వస్తాను. నువ్వు అక్కడ వుండు. క్వాలిటీ రెస్టారెంట్‌లో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకో వచ్చు...ఏమంటావ్” అనడిగాను.

ఏకళనుందోగాని వెంటనే ఒప్పుకుంది.

“ఒ.కే... నాలుగ్గంటల కల్లా రాకపోతే అప్పుడు చెప్తా నీ పని... వెళ్తున్నా... యిక్కడ నా ఫ్రెండ్ భాగ్యం వుంది. కాస్సేపు దానితో పిచ్చాపాటి చెప్పుకుని బీచ్‌కి వస్తాను. త్వరగా రావాలి సుమా!” అన్నదే తడవుగా బయలుదేరింది.

‘హమ్మయ్య... ఈ క్షణం గడిచింది’ అనుకున్నాను.

అంతే... మళ్ళీ తన గూర్చి ఆలోచించే అవకాశం రాకుండానే రెండైపోయింది.

త్వరగా పనులు ముగించుకుని బ్రాంచి మేనేజరు గారితో ఏదో కోసి బయలుదేరేసరికి పావు తక్కువ నాలుగు అయింది.

నేను వెళ్ళేసరికి వాచీ చూసుకుంటూ, రెస్టారెంట్ బయటనే నిలబడి ఎదురు తెన్నులు చూస్తోంది నర్మద.

స్కూటర్‌ని పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో పెట్టి, చిరునవ్వుతో పలుకరించి రెస్టారెంట్ లోపలికి దారి తీశాను.

ఎదురుగా సముద్రపు కెరటాలుకనిపించేటట్లు కూర్చున్నాం.

— మార్గాన మహేశ
ఫీల్డ్ ఆఫీసర్
స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా
ఏటి కొప్పాక 531 082

పక్కనే కూర్చున్న నర్మద నా చేతి మీద చేయి వేసి "అబ్బ! ఎన్నాళ్ళకిలా కలుసుకున్నాం! ఈ జన్మలో నిన్ను మళ్లీ కలుస్తానో లేదో అనుకునే దాన్ని" అంది నిట్టూర్పు విడుస్తూ.

బేరర్ వచ్చాడు.

వెజిటబుల్ కట్‌లెట్లు, టీ చెప్పాను. మరో పావుగంట కు గాని వాడు రాడు. మనసులో ఏవేవో ఆలోచనలు ముసురుకుంటున్నాయి. ఎలా నచ్చ జెప్పాలి నర్మదకి?

తనే ప్రారంభించింది 'ప్రేమ' మీద లెక్చరు.

"పరిస్థితుల కారణంగా ప్రేమికులు విడిపోయి నంత మాత్రాన ఒకరి మీద మరొకరికి ప్రేమ పోతుందా? నాకు ఊహ తెలిసిన తర్వాత నిన్నే ప్రేమించాను. ఒకటౌదామనుకున్నాం. కాని పరిస్థితులతో రాజీ పడి ప్రేమకు ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టడం

జరిగింది. మనసొక చోట - మనువొక చోట. ఇలాగే నెట్టుకుపోతున్నాను జీవితాన్ని. అయినా నీవు గుర్తుకురాని రోజు వుండదు., ఎలాగో... ఎలాగో... గడిపేస్తున్నాను రోజులు! నీవు నాకు శారీరకంగా ఎంతో దూరంగా వున్నా మనసులో ఎప్పుడూ నీవే! అందుకే... అందుకే...నీ కోసం తహతహలాడు తున్నాను. నన్నర్థం చేసుకోలేవూ?" నర్మద తన ఆవేదన వెళ్ళబోసుకుంది.

"పిచ్చి నర్మదా! నేననేదీ అదే! మనదెంత పవిత్రమైన ప్రేమ! మనసులకు మాత్రమే పరిమిత మైనది మన ప్రేమ. దాన్ని ఎందుకు కలుషితం చేయాలి? నీ గురించి తలచుకొన్నపుడల్లా మన సెంతో ఉల్లాసంగా వుంటుంది. ప్రేమకు శారీరక సంబంధాలతో పని లేదు. అదే ప్రేమకు పరమార్థం కాదు. తప్పు చేశామన్న భావన లేకపోవడం వలనే మనం హాయిగా వుండగలుగుతున్నాం. ఇప్పటి వరకు ఎంతో పవిత్రంగా వున్న మనం ఇక మీదట కూడా అలాగే ఎందుకు వుండకూడదు? ఒకసారి ఆలోచించు" నచ్చజెప్పే ప్రయత్నం చేశాను.

నా ప్రయత్నం వృథా కాలేదు.

తన వాదనలో కాస్త మార్పు వచ్చింది.

"నేనెలాగైనా ఈ రోజు నీతో గడపాలనే వచ్చాను" అంది.

"ఓ.కె. నర్మదా. నేనెంత చెప్పినా నీకు అర్థం కావడం లేదు. తప్పు చేశానన్న భావన నిన్ను రేపటి నుండే పీక్కు తింటుంది. అప్పుడు 'విలన్'లా కన్పిస్తాను. మీ ఆయన ఎదురైనపుడల్లా ఈ రోజు జ్ఞాపకం వస్తుంది. మనస్సుకు శాంతి నశిస్తుంది. హాయిగా సాగిపోతున్న జీవితాన్ని ఎందుకు అశాంతి పాలు చేసుకుంటావు?" ఈసారి భయపెట్టాను.

నర్మద మాట్లాడలేకపోతోంది. ఇదే అదనుగా భావించి మళ్ళీ నా వాదన మొదలుపెట్టాను.

"చూడు నర్మదా, తలచుకున్నపుడల్లా మనసుకు హాయినిచ్చే క్షణాలు మన మధ్య ఎన్నో దొర్లాయి. మన స్నేహానికి ఎన్నో తియ్యని గురుతులున్నాయి. ఈ ఒక్క అనుభవం లేకపోవడాన్నే ఆ తలపులన్నీ తియ్యటి తలపులుగా మిగిలాయి. వాటిని దూరం చెయ్యకు! అంతే కాదు. తప్పు చేశాననే భావన నన్ను మాత్రం ప్రశాంతంగా వుండ నిస్తుందా? మన ప్రేమ ఒక మధుర స్వప్నంగా మిగిలిపోనీ నర్మదా!! మన ప్రేమ అమరప్రేమగా నిలిచిపోనీయవూ?" ఇన్ని మాటలు ఎలా వచ్చాయో నాకే తెలియలేదు.

నర్మదలో చాలా మార్పు వచ్చింది.

అప్పటికి 'టీ' తాగడం కూడా పూర్తి అయింది.

సముద్రపు ఆవలి ఒడ్డు నుండి చంద్రోదయం అవుతోంది. ఆ వెలుగు రేఖలు నీటి మీద పరుచుకుని తళతళలాడుతున్నాయి. ఇసుక తిన్నెలను సైతం వెండి కొండల్లా మార్చేసింది వెన్నెల. ఆ

దృశ్యం మనోహరంగా వుంది.

తరువాత సంభాషణను మార్చి తన కుటుంబ విషయాలు తెలుసుకున్నాను. మరి కాస్సేపు కాలేజీ సంగతులు నెమరువేసుకున్నాం.

''అయితే నీ నిర్ణయంలో మార్పు లేదా?'' అంది సీరియస్‌గా.

అవునన్నాను.

వెంటనే నా చెయ్యి తీసుకుని తన పెదాలపై పెట్టుకుని చుంబించింది.

''నన్ను బస్ స్టాండులో దిగబెట్టు... విజయ నగరం వెళ్ళిపోతాను'' అంది.

నేను మారు మాట్లాడలేదు. బేరర్ తెచ్చిన బిల్లు చెల్లించి, వెంటనే బయటపడి బస్ స్టాండుకు తీసుకుని వెళ్ళి 'నాన్ స్టాప్' బస్సు ఎక్కించాను.

టైం చూసుకున్నాను. ఎనిమిది కావస్తోంది.

ఒకసారి ఊపిరి తిత్తుల నిండా గాలి పీల్చు కున్నాను.

'ఇప్పుడేం చేయాలి?' అన్న ప్రశ్నతోపాటుగా 'రాజు ఇంటికి వెళ్ళాలిగా' అన్న జవాబు కూడా స్ఫురించింది.

అంతే... మరో పది నిముషాల్లో స్కూటర్ అక్కయ్యపాలెంలో వున్న రాజు ఇంటి ముందు ఆగింది.

* * * *

రాజు, నేను హైస్కూలు నాటి మిత్రులం ఏ క్లాసులోనూ విడిపోకుండా డిగ్రీ వరకు పక్క పక్కనే కూర్చుని చదువు పూర్తి చేశాం.

నర్మద విషయం విన్న రాజు ''పాపం చాలా ఆశాభంగం చేశావురా'' అన్నాడు.

''నాన్సెన్స్... అన్నీ తెలిసిన నువ్వు కూడా అలా మాట్లాడతావేంరా? మా స్నేహం ప్రారంభ దశ లోనే కొన్ని షరతులు విధించిన సంగతి నీకు తెలీదా? అందుక్కారణం కూడా నీకు తెలుసు కదా! పెద్దల్ని కాదని వివాహం చేసుకున్న మా అన్నయ్య ఎన్ని ఇబ్బందులు పడిందీ... చివరికి ఎలా చితికిపోయిందీ నీకు తెలీదా? అందుకే గదరా ప్రేమను మనసులోనే చంపుకుని ఆంక్షలను బల వంతంగా రుద్దుకుని, ధైర్యం చేయలేక పిరికి వాడి నయ్యాను. ఇప్పుడు వగచి లాభం ఏమిటి? ఈ ఒక్క రోజు సుఖం కోసం ఆ వివాహితను కళంక పరచలేక, ఆమెకు ఎలా నచ్చచెప్పాలో తెలియక నెల రోజుల్నుంచీ ఎంత వేదన అనుభవించానో నీకు తెలీదేమిట్రా?'' కాస్త బరువుగా వచ్చాయి మాటలు.

''సరే లేరా. ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకు? నీ ప్రోబ్లమ్ సాల్వ్ అయింది కదా! అంతే కాకుండా తనని సరైన మార్గంలో పెట్టావు... పద... అలా వెళ్ళి 'అమరా వతి'లో భోజనం చేసి, 'జగదాంబ'లో సినిమా చూద్దాం.'' అని వాడు అనడం, మేము బయలు దేరడం ఒకే క్షణంలో జరిగాయి.

* * * *

సంవత్సరాలు రెండు కరిగిపోయాయి.

ఒంటరితనం పోయింది.

బాధ్యతలు పెరిగాయి.

స్నేహితులు తగ్గిపోయారు.

ఆఫీసు నుండి సరాసరి ఇంటికి రావడం అల వాటయింది.

* * * *

అలవాటుగా ఆరు గంటలకు ఇల్లు చేరు కున్నాను. పుస్తకం పట్టుకుని సోఫాలో కూర్చుని, దృష్టిని వీధి గుమ్మం మీద నిలిపిన అర్ధాంగి 'ఉమ' ఎదురొస్తుందని ఆశించాను.

కాని... ఎవరదీ... పుస్తకం పట్టుకుని... తదేక దీక్షతో చదువుతున్న ఆ యువతి... ఉమ కాదు... మరి... మరి...? నర్మద!!

ఎలా వచ్చింది?

ఎప్పుడొచ్చింది?

ఎందుకొచ్చింది?

మళ్ళీ....

నో.. నో...

అంతలో వచ్చింది ఉమ రెండు కప్పుల టీ తో.

''మన పెళ్ళికి రాలేకపోయిందటండీ. 'నర్మద', నా చిన్ననాటి నేస్తం. ప్రస్తుతం ఈ ఊళ్ళోనే వుంటున్నారట'' పరిచయం ముగించింది ఉమ.

''మీరు మాట్లాడుతూండండి. నేను టీ తెచ్చు కుంటాను'' అని లోపలికి వెళ్ళింది ఉమ.

నర్మద ఏం మాట్లాడుతుందోనని ఆసక్తిగా చూస్తున్నాను.

''నన్ను సరైన మార్గంలో పెట్టిన మీకు కృతజ్ఞ తలు ఎలా చెప్పాలో తెలియట్లేదు. తెలిసీ తెలియని వయసులో ఏర్పడే స్నేహాన్ని స్నేహంగానే భద్ర పరచుకోవాలన్న మీ సలహా నన్ను మామూలు మనిషిని చేసింది. ఆ రోజు మీరు అలా తిరస్క రించకపోతే నేనేమై వుండేదాన్ని? ఎంతో ప్రేమగా చూసే మా ఆయనకు ఎంత ద్రోహం తల పెట్టాను! మా కాపురాన్ని నిలబెట్టిన మీకు మరో సారి కృతజ్ఞతలు'' అని చెప్పి చర చరా వంట గదిలోనికి వెళ్ళి ఉమ వద్ద శలవు తీసుకుని, నాకు మాట్లాడే అవకాశం ఇవ్వకుండా వెళ్ళిపోయింది నర్మద.

నా మనసులో అగ్ని గుండం చెలరేగింది.

అర్థంలేని ఆంక్షలతో మనసును చంపుకున్న పిరికి వాడిని. ఒక పిరికివాడి ప్రేమ కథకు ప్రభా వితమైన మరో పిరికివాడిని. పరిపూర్ణమైన నర్మద ప్రేమను తిరస్కరించాను. పెద్దల మాటలు కాదన లేక ఉమను అర్థాంగిగా స్వీకరించాను.

ఉమకు డబ్బుంది.

అందం వుంది.

నన్నే తన జీవిత భాగస్వామిగా భావిస్తోంది.

అయినా, ఎక్కడో.... ఏ మూలనో... మన సులో వెలితి... అది ఏమిటి?.... ఎందుకు ఆ న్యూనతా భావం నన్ను అప్పుడప్పుడు పలకరిస్తోంది? ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం లేదు నా వద్ద. నా మనసులోని ఈ భావాల్ని పంచుకోడానికి నా మిత్రుడు రాజు కూడా దగ్గర్లో లేడు.

◆

త్వరలో యర్రంశెట్టి శాయి — కొత్త సీరియల్

ప్రతిష్ఠమైన కట్టడాలకు
చిరకాల మన్నికకు
భీమ సిమెంట్